

KARABANSEPAÏ EN KOPINΘΩ

— Ἠσύχασε, παιδί μου — ἀποκρίθηκε ἡ γραῖα
— εἶνε νυφίτσα πού κυνηγάει μιερά.

— Τί νυφίτσα, μανοῦλά μου! εἶναι σαλαγή
ὡσάν ἀπὸ ἀλυσαῖς συρμέναις· δὲν ἀκοῦς ὅπου
θέλει· ν' ἀνοιξῆ τὸν καταρράκτην, νὰ κατεβῆ
κάτω;

— Κάμε, παιδί μου, τὸν σταυρόν σου καὶ
κοιμήσου.

★ ★

Ἐλειπαν ἀκόμη τέσσεραῖς ἡμέραις νὰ σαραν-
τίσῃ ὁ πεθαμένος· ὁ Χαράλαμπος πρῶτην ἡμέραν
ὅπου ἐβγήκε ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι τῆς ὄρφανῆς.

— Κουμπάρε Χαράλαμπε — τοῦ εἶπε ἡ γραῖα
— νὰ ξερες πῶς ἐκαταντήσαμε· δὲν κοτᾶμε νὰ
βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα μας· πίνουμε ἀπὸ τὸ γλυρὸ
πηγάδι· τῆς αὐτῆς μας· μᾶς ἔχουν γιὰ κολασμέ-
ναις· καὶ τί νυκτιαῖς περνᾶμε! ὁ συγωρεμένος δὲν
μᾶς ἀφίη' ἡσυχίαν· κάμε τὸ ψυχικὸ νὰ πᾶς νὰ
εὕρῃς τὸν Παπᾶ Εὐθύμιον, νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι τοῦτο
τὸ σάββατο θὰ γείνη τὸ μνημόσυνο.

— Κύριε Χαράλαμπε — τοῦ εἶπε ἡ κόρη —
σ' ἔχω γιὰ δεῦτερον πατέρα· ἡ ζωὴ δὲν εἶναι γιὰ
μένα· τὸ βλέπεις· ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸ πού συμβαίνει
δὲν ἔχω καμίαν ἐλπίδα νὰ μὲ πάρῃ ὁ ἀρραβω-
νιστικὸς μου.

— Ὁ Χαρίδημος—εἶπε ὁ Χαράλαμπος—δὲν
ἄλλαξε γνώμην.

— Τὸ πιστεύω, εἶναι τιμημένος νέος· ἀμμιῇ
πῶς νὰ μ'πῶ 'ς ἓνα σπίτι, ὅπου ἡ πεθερὰ δὲν μὲ
θέλει, καὶ καταριέται τὸν πατέρα μου; τὰ γνω-
ρίζεις ὅλα... Ἴσως ὁ Θεὸς τὰ ἔφερε ὅπως τὰ ἔ-
φερε γιὰ καλὸ· καθὼς λέγει ὁ κόσμος, ὁ μακαρί-
της ἦταν πλεονέκτης, καὶ ἀπ' ὅ,τι φαίνεται ὁ
Θεὸς μοῦ δείχνει πῶς δὲν πρέπει νὰ χαρῶ αὐτὰ
τὰ ἀδικομάζωτα πλούτη· στογάζομαι νὰ σοῦ
δώσω ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ ἄρῃσε, νὰ τὰ ψυχοδωρήσῃς
εἰς τοὺς ἀδικημένους, κ' ἐγὼ νὰ πάω νὰ κλεισθῶ
'ς τὸ Μοναστήρι· μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἤμπορῶ
νὰ ἐξαγοράσω ἐκεῖνην τὴν βασανισμένην ψυχὴν·
ἔσφαλα κ' ἐγὼ ν' ἀρραβωνισθῶ κρυφὰ ἀπὸ τὸν
πατέρα μου, καὶ τώρα πλερόνω τὴν ἀμαρτίαν.

— Θεάρεστη ἡ γνώμη σου — εἶπε ὁ Χαράλαμ-
πος—ἀλλ' ἄρῃσε νὰ περάσῃ ὁ χρόνος, πρὶν ἀπο-
ρασίσης· κ' ὕστερα γνωρίζω ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἂν
θέλῃ νὰ ἀσκητεύσῃ, πρέπει νὰ λησμονήσῃ τὸν
κόσμον, καὶ σύ, παιδί μου, δύσκολα θὰ λησμο-
νήσῃς τὸν Χαρίδημον.

— Καὶ ἂν δὲν μπορέσω νὰ τὸν λησμονήσω, θὰ
πεθάνω.

Ὁ Χαράλαμπος ἔκαμε μεγάλην δύναμιν γιὰ
νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Πηγαίνω—εἶπε—νὰ διορίσω τὸ μνημόσυνο.

— Νὰ τὸ κάμῃ ἐνωρίς, ὅτι βγῆ ὁ ἥλιος —
εἶπεν ἡ γραῖα—καὶ νὰ μὴ σημάνῃ· ἐμεῖς θὰ πᾶμε